

SATUAIKA!

MIKSI AURINKO JA KUU ASUVAT TAIVAALLA

Aikojen alussa aurinko ja vesi olivat todella hyviä ystäviä. Ne asuivat täällä maan päällä yhdessä. Aurinko vieraili usein veden luona, mutta vesi ei ollut vierailut sen luona. Eräänä päivänä aurinko päätti kysyä vedeltä, miksei se ollut vierailut sen kotona. Vesi vastasi sille, että se pelkäsi, ettei auringon koti ollut tarpeeksi suuri ja, jos se tulisi omiensa kanssa, ei se mahtuisi yhteen kotiin.

Lopulta vesi sanoi auringolle varoittaen: "Jos haluaisit, että vierailisin luonasi, sinun täytyy rakentaa todella iso koti. Koska meitä on todella paljon ja me viemme ison alueen kodista."

Aurinko lupasi vedelle, että se tekee kuten tämä oli käskenyt ja rakentaa ison alueen. Sitten aurinko palasi vaimonsa kuun luokse, jossa se tervehti hymyillen tämän tullessa avaamaan ovea. Se sanoi vaimolleen kuulle sen, mitä se oli luvannut vedelle ja seuraavana päivänä se alkoi rakentaa isoa aluetta kutsuakseen luokseen päättäväisen ystävänsä.

Lopulta rakentaminen oli valmis. Aurinko kysyi ystävältään, että se tulisi kylään seuraavana päivänä.

Kun vesi illalla tuli, se kutsui aurinkoa kaukaa ja kysyi, olisiko sen turvallista tulla kotiin, johon aurinko vastasi: "Kyllä, tule ystäväni."

Sitten vesi alkoi valua huoneeseen perässään kalat ja kaikki veden eläimet. Kun se ylsi ihmisen polviin asti, se kysyi auringolta, oliko sen ja sen omien vielä turvallista tulla sisään. Aurinko kannusti niitä jatkamaan sisälle tuloa.

Kun vesi ylsi ihmisen päähän asti, vesi kysyi jälleen auringolta: ”Haluatko, että omiani tulee enemmän?” Aurinko ja kuu molemmat vastasivat ”Kyllä”, tietämättä, mikä olisi hyvä. Vesi jatkoi tulemistaan kunnes auringon ja kuun täytyi istua omalla katollaan.

Vesi kysyi auringolta ja kuulta uudelleen, oliko edelleen turvallista tulla sisään ja se sai niiltä saman vastauksen. Lopulta vedet tulvivat nopeasti kattoon asti. Auringon ja kuun oli paettava ylös taivaaseen, missä ne vielä tänäkin päivänä asuvat.

Kääntäjä: Kristiina Takala, Takala Pro/Keski-Suomen tulkkikeskus

MITEN NORSU SAI PITKÄN KÄRSÄN

Aikojen alussa norsulla oli lyhyt kärsä. Kävi niin, että eräänä vuonna vettä ei satanut moneen kuukauteen. Lammet ja järvet alkoivat kuivaa ja jokia oli hyvin vähän tehden kaikki metsän eläimet hyvin janoisiksi. Eräänä päivänä norsu päätti lähteä etsimään vettä lähellä metsää olevasta joesta.

Siellä joessa asusteli vihainen violetin värinen krokotiili. Kun tuo krokotiili näki norsun lähestyvän jokea, se korotti äänensä sanoen: ”Palaa sinne, mistä tulit. Tässä joessa on jo muutenkin vähän vettä. Jos juot, mitä minulle jää?” Tuo norsu ymmärsi, että on vaarallista tapella krokotiilin kanssa, joten se päätti lähteä ja palata myöhemmin, kun krokotiili nukkuu.

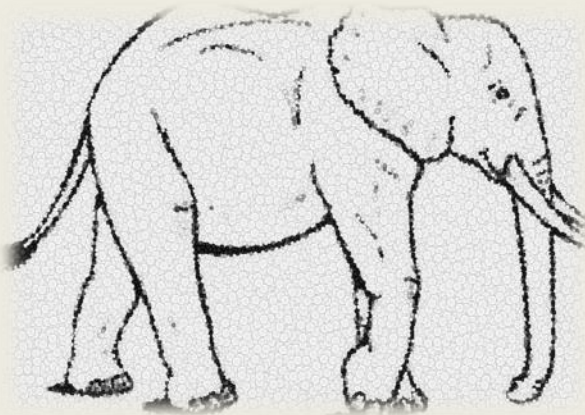
Tuossa joessa asusteli violetin värinen sammakko. Joka kerta, kun krokotiili ui, sammakko hyppäsi sen selkään. Se oli asia, joka ei ilahduttanut krokotiilia. Krokotiili yritti heiluttaa itseään niin, että sammakko tippuisi – ilman tuloksia. Sammakko itse nähdessään tämän purskahti nauramaan suureen ääneen.

Eräänä päivänä krokotiili lepäsi isolla kivellä. Norsu käytti tilaisuutta hyväkseen, lähestyi hiljaa jokea ja alkoi juoda. Pian sammakko hyppäsi krokotiilin selkään herättäen tämän.

Vihaisena krokotiili alkoi uida joen vartta pitkin heiluttaen kovasti itseään päästäkseen irti sammakosta, mutta sammakko ei heilunut.

Eikä aikaakaan, kun krokotiili näki norsun. ”Miten sinä uskallat juoda vettä joestani, vaikka varoitin sinua?” se moitti norsua vihaisesti. Kun se ei voinut päästä irti sammakosta, se suuntasi kaikki vihansa norsuun. Yllättäen se hyökkäsi norsun kimppuun, otti kärsästä kiinni ja alkoi vetää sitä jokeen.

Norsu raukka alkoi anoa itkuisena:

”Kärsääni sattuu... Anna minun mennä... En palaa enää juomaan tänne.” Mutta krokotiili sulki kokonaan korvansa eikä kuullut ollenkaan norsun valitusta.

Lopulta voimakkaasti vetäen norsun onnistui vetämään kärsänsä pois krokotiilin

suusta, mutta vetämisestä johtuen, elefantin kärsä piteni. Norsu suuttui ja joi sen joen kaikki vedet. Sitten se otti mutaa ja kasteli sammakon ja krokotiilin. Koska vesi oli loppunut,

ne eivät olisi pystyneet peseytymään kokonaan mudasta. Siitä lähtien norsuilla on ollut pitkä kärsä ja krokotiili ja sammakko eivät ole enää violetin värisiä.

Kääntäjä: Kristiina Takala, Takala Pro/Keski-Suomen tulkkikeskus